

AMANDA KVIK

*Ponoć
u ćiliparu*

Preveli Vladan Stojanović i Maja Savić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2010.

Prolog

SAT U PREDVORJU OTKUČAO JE ponoć. Bio je to samrtni zvuk. Lepa, staromodna i neverovatno kabasta haljina, koja joj nije bila taman zato što je šivena za drugu ženu, otežavala joj je beg kroz hodnik. Fina, vuna tkanina zaplitala joj se oko nogu, a svakim korakom izbegavala je da se o nju saplete. Zadizala je haljinu i podsuknju sve više i više, skoro pa do kolena, i usudila se da pogleda preko ramena.

Približavao joj se, progonio ju je onako kako bi lovački pas, opijen žudnjom za krvi, jurio bespomoćnu košutu. Njegovo lice, koje je ranije bilo đavolski lepo, lice koje je namamilo jednu nedužnu, lakomislenu ženu prvo na brak, a zatim i u sopstvenu propast, sada se pretvorilo u masku straha i gorućeg, ubistvenog besa. Divljeg pogleda i nakostrešene kose, uhodio ju je. Nož u njegovoj ruci uskoro će se naći pod njenom gušom.

„Prokletnice!“ Njegov besni krik odzvanjao je predvorjem na prvom spratu. Nemirna svetlost tanane sveće odbijala se od pretećeg sečiva koje je stezao u ruci. „Mrtva si. Zašto nećeš da me ostaviš na miru? Kunem se da ću te poslati nazad u pakao, gde i pripadaš! Ovoga ću se puta uveriti u to da si zaista mrtva. Počuj me, prokleta priviđenje. *Ovoga ću se puta uveriti.*“

Poželela je da vrisne, ali jedino što je mogla bilo je da beži kako bi pokušala da spase goli život.

„Posmatraču kako mi se tvoja krv razliva po prstima sve dok u tvom telu ne ostane ni jedna jedina kap“ doviknuo je. Sustizao ju je. „Ovog ćeš puta ostati mrtva, prokletnice! Dovoljno si mi nevolja donela!“

Sada je bila na vrhu stepenica, borila se za vazduh dok ju je strah izjedao iznutra. Zadigla je tešku podsuknju još više i jurnula niza stepenice. Jednom rukom držala se za gelender – bila bi to gorka ironija kada bi pala i poginula, a ne bi je sustigao čovek sa nožem.

A on je bio blizu, tako blizu. Bila je svesna toga da je postojala velika verovatnoća da se neće spasti. Ovoga puta je preterala, isuviše je rizikovala. Pretvarala se da je duh, a sada je vrlo moguće da će to uskoro i postati. On će je zaskočiti pre nego što posegne za poslednjim stepenikom.

Konačno je dokazala ono što je želela. U svom besu, on je priznao zločin. Ukoliko preživi, izboriće pravdu za svoju nesrećnu majku, međutim, postajalo je sve očiglednije da će je njena misija koštati života.

Uskoro će osetiti njegove ruke na sebi. Osetiće kako je stežu u stravičnom oponašanju seksa kojim ju je plašio kada su bili mlađi. Zatim će osetiti nož.

Nož...

Blagi bože... Nož...

Bila je na pola puta do podnožja stepenica kada je začula stravični urlik progonitelja kako se razleže kroz tamu.

Osvrnula se za sobom, užasnuta. Shvatila je da dok je živa, ponoć u njenim očima više nikada neće biti ista. Za nju, ponoć će uvek biti jednaka košmaru.

Poglavlje 1.

VIKTORIJA KLER HANTINGTON ODLIČNO JE znala kada je neko uhodi. Sa nepune dvadeset četiri godine mogla je s lakoćom da prepozna lukave lovce na tron. Oni koji jure bogate naslednice za nju su predstavljali mačji kašalj. Kao neudata naslednica ogromnog bogatstva privlačila je veliki broj prepredenjaka koji su je svakodnevno pomno vrebali. Viktorija je odavno odlučila da nikada neće podleći njihovom izveštačenom šarmu i na taj način upasti u njihove kandže.

Međutim, Lukas Malori Kolbruk, novi grof od Stounvala, bio je nešto drugačiji od ostalih. Iako je verovatno i on bio jedan od lovaca na nasledstvo, ipak nije bilo ničega površnog i izveštačenog u vezi sa njim. Među svim tim ogromnim pticama grabljivicama, on je bio običan soko.

Viktorija se pitala šta ju je to toliko privlačilo na ovom čoveku. Nije bilo sumnje da je bila fascinirana njime, iako ga je upoznala pre nešto više od sat vremena. Bila je zapanjena količinom privlačnosti koju je osećala prema njemu.

„Verujem, moj gospodine, da sam opet pobedila“, rekla je Viktorija elegantno spuštajući karte na sto tapaciran zelenom vunom. Pogledala je u protivnika i nasmejala se šarmantno.

„Čestitam, gospođice Hantington. Večeras je sreća zaista na vašoj strani“ rekao je grof od Stounvala. Njegove ledenosive oči nisu izgledale ni najmanje razočarano zbog večerašnje izgubljene partije. U stvari,

delovalo je da je veoma zadovoljan i da je cela stvar, zapravo, deo nekakvog plana. Grof je odisao nekom čudnom smirenošću.

„Da, izgleda je večeras sreća zaista na mojoj strani, zar ne?“ promrmljala je Viktorija. „Neko bi pomislio da sam možda imala nečiju pomoć.“

„Odbijam mogućnost za tako nešto. Ne bih se usudio da ukaljam vašu čast na takav način, gospođice Hantington.“

„Veoma galantno od vas, milorde. Nije moje poštenje ono što me brine. Uveravam vas da nisam ta koja je varala“ rekla je Viktorija zadržavši dah, svesna da se ovom primedbom stavila na tanak led. Praktično je optužila grofa da je igrao pogrešnim kartama kako bi osigurao njenu pobedu.

Stounvalove oči, za trenutak, susrele su se sa njenima. Delovao je neverovatno smireno. Zastrahujuće smireno, pomislila je Viktorija dok joj je telom prolazila jeza. Nije bilo nikakvog izraza u njegovom ledeno sivom pogledu. Ništa nije mogla da pročita ni sa njegovog izraza lica. Ništa, osim izvesne doze opreznosti.

„Da li biste bili ljubazni da pojasnite ovo što ste upravo rekli, gospođice Hantington?“

Viktorija je brzo odlučila da je najpametnije da povuče reč. „Ne obraćajte pažnju na mene, milorde. Jednostavno sam zapanjena činjenicom da sam večeras imala toliko sreće u kartama. Ja sam solidan igrač za razliku od vas, o čijem se umeću u igranju karata nadaleko priča.“

„Laskate mi, gospođice Hantington.“

„Ne bih rekla. Čula sam neke priče o tome kako često pobeđujete u klubovima poput Vajta i Bruka, kao i u nekim manje čuvenim.“

„Te priče su malo naduvane. Nego, mene interesuje kako ste vi već čuli toliko priča o meni, a poznajemo se tako kratko?“

Ni po cenu života mu ne bi priznala da se, onog trenutka kada ga je ugledala u balskoj dvorani, odmah raspitala o njemu kod svoje drugarice Anabele Lindvud. „Sigurna sam da ste i sami svesni koliko se glasine brzo šire, milorde.“

„Imate pravo. Ali, žena vašeg intelektualnog nivoa trebalo bi pre svega da zna da se takve priče ne uzimaju zdravo za gotovo.“ Glatkim, hitrim pokretom, Stounval je složio karte u uredan špil. Ispružio je duge

prste na ivicu stola i hladno se nasmešio Viktoriji. Gospođice Hantington, da li ste razmišljali o tome da pokupite ono što ste osvojili?“

Viktorija ga je toplo pogledala, nemoćna da potisne uzbuđenje koje je tinjalo u njoj. Ako ima imalo zdrave pameti, prekinuće sa ovim ovoga trenutka. Međutim, večeras joj je užasno teško palo da izađe na kraj sa emocijama koje su se iznenada probudile u njoj. Nikada nije upoznala nikoga sličnog njemu.

Žamor i smeh u sobi za kartanje su iznenada utihnuli, a muzika iz balske dvorane je sada izgledala tako tiha i daleka. Kuća Atertonovih u Londonu bila je prepuna lepo obučениh gostiju i sluga koje su se vrmale oko njih. Međutim, Viktorija je osećala kao da ništa osim nje i grofa ne postoji u ovom trenutku.“

„Ono što sam osvojila“, ponovila je polako, pokušavajući da sredi misli. „Da, morala bih da uradim nešto povodom toga, zar ne?“

„Mislim da smo igrali u uslugu, zar ne? Pošto sam izgubio, dužan sam da vam učinim neku uslugu. Stojim vam na raspolaganju.“

„Cenjeni gospodine, trenutno mi nije potrebna nikakva usluga od vas.“

„Da li ste potpuno sigurni u to?“

Grof ju je posmatrao sada već prepoznatljivim pogledom. Uvek je znao više nego što je bilo potrebno. „Potpuno sam siguran.“

„Plašim se da ću morati da vam protivrečim, gospođice Hantington. Verujem da će vam ipak biti potrebna neka vrsta usluge od mene. Dato mi je na znanje da će vam večeras biti potrebna pratnja kada krenete sa gospođicom Lindvud na vašar.“

Viktorija je ostala mirna. „Šta vi znate o tome?“ upitala je.

Stounval je nežno promešao karte u rukama. „Lindvud i ja smo prijatelji. Povremeno igramo karte u istom klubu. Znae već kako to ide.“

„Grof Lindvud? Anabelin brat? Sa njim ste razgovarali?“

„Tako je.“

Viktorija je bila zgranuta. „Obećao je da će nas voditi na vašar i dao je reč da nikome neće reći ništa o tome. Kako se samo usudio da razgovara o tome sa vama? Ovo je prevršilo svaku meru. A muškarci imaju obraza da kažu kako su žene tračare. Ovo zaista nema smisla.“

„Ne budite tako oštri prema njemu, gospođice Hantington.“

„Šta je Lindvud uradio? Objavio pred svima u klubu da će voditi sestru i njenu prijateljicu na vašar?“

„Nije to rekao pred svima. Bio je vrlo diskretan. Nakon svega, njegova sestra je u pitanju. Ako baš želite da saznate istinu, verujem da mi se Lindvud poverio zbog težine cele situacije.“

„Težine situacije? O čemu vi pričate? Ne postoji ništa opasno u vezi sa ovim. Jednostavno je trebalo da otprati Anabelu i mene na vašar. Šta bi moglo biti jednostavnije od toga?“

„Koliko sam razumeo, Anabela i vi pritisnule ste Lindvuda da se složi sa vašim planovima. Jadni mladić je još zelen da bi mogao da se nosi sa vašom ženskom manipulacijom. Na svu sreću, ipak je dovoljno pametan da prizna svoju slabost i potraži pomoć.“

„Jadan mladić? Kakva glupost. Zvuči kao da smo Anabela i ja primorale Bertija na ovo.“

„Zar niste?“

„Naravno da ne. Mi smo samo izrazile želju da idemo na vašar, a on se kao kavaljer ponudio da nas otprati do tamo. Veoma pažljivo sa njegove strane. Bar smo mi tako mislile.“

„Vi mu niste ostavile izbora. Kao pravi džentlmen, nije vas mogao pustiti da idete same. Vi ste ga na određen način ucenile. Pretpostavljam da je to većinom bila vaša ideja, gospođice Hantington.“

„Ucenile?“ ponovila je besno Viktorija. „Odbijam takvu optužbu, milorde.“

„Zašto? Pa to je cela istina. Zar stvarno mislite da bi Lindvud sam pristao da vas prati na tako gnusan događaj, ukoliko mu vi ne zapretite da ćete otići same. Pretpostavljam da bi gospođa Lindvud bila besna kad bi saznala za vaše iskradanje usred noći kako biste otišle na takvu vrstu manifestacije. Verujem da bi to razbesnelo i vašu tetku.“

„Uveravam vas da moja tetka ima preča posla od toga da se bavi ovakvim glupostima“, rekla je Viktorija. Međutim, Stounval je bio u pravu u vezi sa Anabelinom majkom. Gospođa Lindvud bi dobila histerični napad kada bi otkrila ćerkine namere. Po njenom mišljenju, mladim damama nipošto nije mesto na uličnom vašaru.“

„Pošto još nisam imao tu čast da upoznam gospođu Netlšip, verovaću vam na reč. Ipak, iskreno sumnjam da bi ona odobrila vaše planove za večeras“ rekao je Stounval.

„Moraću da izgrdim grofa Lindvuda kada ga sretnem. Kakav je to kavaljer kada je mogao tako lako da izda naše poverenje.“

„To što mi se poverio, nije u potpunosti bila njegova greška. Proveo sam toliko godina radeći kao oficir da mogu da procenim kada je neko u nevolji. Nije bilo teško izvući iz njega sve detalje.“

Viktorija je podigla obrvu. „Zbog čega ste to uradili?“

„Recimo da sam bio vrlo radoznao. Kada sam rekao Lindvudu da ću večeras rado krenuti sa vama, priznao mi je sve i bio je srećan što ću vam praviti društvo.“

„Niste mi odgovorili na pitanje. Zbog čega ste bili toliko radoznali?“

„Moji razlozi nisu toliko važni. Mislim da trenutno imamo mnogo veći problem.“

„Ja ne vidim nikakav problem.“ Osim toga da te se što pre otarasim, pomislila je Viktorija. Njen instinkt je ni ovoga puta nije prevario. Trebalo je da pobegne od njega dok je još imala šansu. Sada je sve delovalo kao da teče po unapred smišljenom planu grofa od Stounvala, planu na koji ona nikako nije mogla da utiče.

„Trebalo bi da porazgovaramo o detaljima večerašnje avanture, zar ne?“

„Hvala vam, ali mi smo već sve smislili.“ Viktorija je bila osoba koja nije podnosila da nema kontrolu nad stvarima koje se dešavaju oko nje.

„Molim vas, shvatite me. Možda je to zbog bivšeg vojnika u meni, možda zbog toga što sam radoznao, ali zaista bih želeo da saznam šta sve uključuje večerašnja ekspedicija. Da li biste bili ljubazni da mi pojasnite redosled večerašnjih događaja?“ upitao je nevino.

„Ne vidim zašto bih to uradila. Uostalom, nisam vas ni pozvala da krenete sa nama.“

„Zaista bih želeo da budem od pomoći, gospođice Hantington. Ne samo da je Lindvud zahvalan na mojoj ponudi, već bi i vama trebalo biti ugodnije da imate još jednog pratioca pored sebe. Masa ume da bude veoma gruba i neotesana.“

„Nisam ni najmanje zabrinuta zbog mase. To je deo svake ulične manifestacije i upravo ono što je čini uzbudljivijom.“

„Onda ćete sigurno biti zahvalni na mom ćutanju pred vašom tetkom, koju ću nešto kasnije upoznati.“

Viktorija ga je besno pogledala. „Čini mi se da grof Lindvud nije jedini koji se našao u opasnosti od ucene. Izgleda da sam i ja žrtva.“

„Ranili ste me u srce, gospođice Hantington.“

„Nažalost, ta rana nije fatalna. Inače bih se rešila problema, zar ne?“

„Više bih voleo da me posmatrate kao rešenje, nego kao problem“, rekao je Stounval i široko se nasmešio. „Jedino što tražim jeste da vam budem pratilac u večerašnjoj avanturi kroz opasne ulice ovog grada. Želim da naplatite moj kockarski dug.“

„A šta ako ne prihvatim vašu ponudu? Reći ćete tetki kakve su moje namere za večeras, zar ne?“

Stounval je uzdahnio. „Ne bi bilo prijatno da gospođa Lindvud ili vaša tetka saznaju za vaše planove, ali nikad se ne zna šta može biti tema razgovora dvoje ljudi.“

Viktorija je besno lupila šakom od sto. „Znala sam. Ovo je ucena.“

„Ne bih to baš nazvao tom reči. Ali, ako baš hoćete, da, to je ucena.“

Lovac na bogatstvo. To je bilo jedino objašnjenje. Nikada ranije nije upoznala nekog toliko odvažnog i agresivnog u svojim namerama. Obično su se svi oni predstavljali kao učtivi, elegantni mladići koji samo žele njeno društvo. Ukrstila je pogled sa Stounvalom, zadivljena njegovim ledenosivim očima. Kada je ustala od kartaškog stola, grof je skočio na noge i pružio joj ruku.

„Sa nestrpljenjem ću iščekivati naš ponovni susret večeras“, šapnuo joj je u uvo.

„Ako tragate za bogatstvom, milorde, samo traćite svoje dragoceno vreme. Moram priznati da vam, iako imate sasvim drugačiju taktiku od svih ostalih, ipak neće poći za rukom da postignete ono što želite. Odolela sam i boljima od vas.“

„Tako sam i čuo.“

Pratio ju je ka plesnoj dvorani. Sada ga je dobro osmotrila. Bio je vrlo graciozan u elegantnom crnom odelu, uredno svezanoj kravati i savršeno uglancanim čizmama.

„Šta ste tačno čuli, milorde?“

Slegnuo je ramenima. „Priča se da vas brak veoma malo interesuje, gospođice Hantington.“

„Imali ste loš izvor informacija“, rekla je i nasmešila se blago. „Nije da me brak veoma malo interesuje, već me ne interesuje uopšte.“

„Šteta. Da imate muža i decu da provodite vreme sa njima, možda vas ne bi interesovale riskantne avanture kao što je ova večeras.“

Viktorija se ponovo nasmejala. „Sigurna sam da je ovakva vrsta avanture mnogo zabavnija od dužnosti koju žena ima prema mužu.“

„Zbog čega ste toliko sigurni u to?“

„Zbog ličnog iskustva, moj gospodine. Moja majka je bila žrtva lovca na nasleđstvo i to ju je poprilično uništilo. Moja tetka je, takođe, bila udata za čoveka koga je samo interesovalo njeno bogatstvo. Na njenu sreću, moj teča je poginuo u nesreći u lovu. Zbog svega toga, donela sam odluku da nikada ne dovodim brak u pitanje.“

„Zar se ne plašiš da ćeš na taj način propustiti važan deo života?“

„Ni najmanje. U braku ne vidim ništa za čim bih jednog dana mogla da zažalim“, rekla je Viktorija, otvorivši tako burno poglavlje svog života. Slike pijanog očuha koji je maltretirao njenu majku i nju ponovo su joj se pojavile pred očima. Čak ni bleštava svetlost iz balske dvorane nije mogla da ih potisne. Viktorija se potajno nadala da će Stounval steći utisak da joj je postalo dosadno da razgovara sa njim.

„Sada bih vas zamolila da me izvinite, milorde. Ugledala sam prijateljicu koju moram da pozdravim.“

Odmerio ju je od glave do pete. „Oh, da, ugledali ste nestrpljivu Anabelu Lindvud. Ona je, bez sumnje, nervozna zbog večerašnjeg plana. Čini mi se da nikako ne želite da sarađujete sa mnom. Ne preostaje mi ništa drugo nego da sam otkrijem detalje večerašnje avanture. Ne plašite se, gospođice, vrlo sam dobar u osmišljavanju strategije“, rekao je Stounval ovlaš poljubivši Viktoriju u ruku. „Vidimo se kasnije, gospođice Hantington.“

„Moliću se da pronađete nešto zanimljivije da radite večeras, nego da idete sa nama.“

„Ne verujem da će se to desiti“, rekao je Stounval i nasmejao se, otkrivajući niz bisera.

Viktorija se naglo okrenula, ne pruživši mu to zadovoljstvo da ga pogleda. Ovaj čovek ne samo da je bio opasan, bio je i neodoljiv. Viktorija se zadovoljno smeškala dok se probijala kroz gužvu u plesnoj dvorani. Nije trebalo da pristane na partiju karata sa grofom. Jednoj dami ipak ne priliči da igra karte u ovakvu vrstu uloga. Međutim, Viktorija je bila jedna od onih žena koje ne mogu da odole avanturi kao što je ova. Nije učinila nešto pogrešno. Ipak ju je Džesika Aterton upoznala sa njim.

Svi su znali da je mlada gospođa Aterton besprekorna žena u svakom smislu. Tamne kose i svetlih očiju, zračila je dobrotom i nežnošću. Iako veoma graciozna i poštovana, bila je veoma skromna i uvek

je čvrsto stajala sa obe noge na zemlji. Jednom rečju, Viktorija je bila sigurna da je ona nikada ne bi dovela u nezgodnu situaciju i upoznala sa nekim za koga smatra da je loš čovek.

„Viki, svuda sam te tražila“ uzviknula je Anabela Lindvud kada ju je ugledala. Liznula je vrh čaše i nasmešila se. „Da li je istina da si igrala karte sa Stounvalom?“ prošaptala je. „Kako nestašno od tebe. I, ko je pobedio?“

Viktorija je uzdahnula. „Ja sam pobedila, ali sve više mislim da bi bilo bolje da nisam.“

„Da li ti je rekao da ga je Berti pozvao da ide sa nama večeras? Bila sam besna kada sam saznala za to, ali Berti misli da bi bilo sigurnije da još neko ide sa nama.“

„Stounval mi je sve preneo.“

„Oh, draga, nemoj da se ljutiš. Zaista mi je žao, ali šteta je već učinjena. Stounval je nekako naterao Bertija da mu prizna sve, iako je obećao da to neće učiniti.“

„Da, jasno mi je kako se to odigralo. Verovatno je Stounval stavio Bertiju nož pod grlo, pa ovaj nije imao izbora, nego da mu sve prizna. Kakva šteta što tvoj brat nije mogao držati jezik za zubima. Ne plaši se, Bela, ipak ćemo ostvariti svoje namere i uživati u večerašnjoj manifestaciji.“

Anabela je odahnula. Njene guste kovrdže odskakale su se gore-dole dok je klimala glavom i smeškala se. Anabela Lindvud bila je devojka okruglog lica i zaobljene figure. Kada je pre nekoliko meseci napunila dvadeset jednu godinu, poverila se Viktoriji kako će morati da prihvati jednu od bračnih ponuda koje su joj pristigle. Zbog smrti oca, ranije nije imala toliko vremena da se posveti traženju bračnog saputnika, ali otkako se pojavila u Londonu, postala je veoma popularna kod mladih prosaca.

„Šta znaš o njemu, Bela?“ Viktorija ju je tiho upitala.

„O kome? Stounvalu? Da budem iskrena, ne previše. Berti kaže da ga u klubu svi poštuju i cene. Tek nedavno je došao do titule. Prethodni grof od Stounvala bio je neki njegov dalji rođak. Ujak ili tako nešto. Berti je spomenuo da je iz Jorkšira.“

„Da li ti je Berti rekao još nešto o njemu?“

„Čekaj da razmislim. Prema njegovoj priči, gotovo su mu svi članovi porodice mrtvi. Čula sam da je i sam Lukas bio teško ranjen pre nešto više od godinu dana.“

Viktorija je osetila kako joj se stomak grči. „Zbog toga hramlje?“

„Da. To je bio kraj njegove karijere u vojsci. Sada je njegova dužnost samo da ne okalja titulu koju nosi.“

„Naravno“ rekla je Viktorija. „Kako se to dogodilo?“ upitala je iako nije bila sigurna da li zaista želi to da zna.

„Povreda noge? Nisam upućena u detalje. Berti kaže da Stounval nikada ne govori o tome. Međutim, moj brat Velington kaže da je za vreme bitke u kojoj je ranjen, Stounval uspeo da ostane u sedlu i da vodi svoje ljude do samog kraja. Nakon nekog vremena se onesvestio i svi su ga ostavili samog da umre na polju.“

Ostavili su ga da umre, pomislila je Viktorija sa mučninom u stomaku. Brzo je potisnula sažaljenje koje je iznenada osetila, podsećajući se da Lukas Kolbruk nije čovek kome je potrebno sažaljenje. Palo joj je na pamet da je Stounval predložio da odigraju partiju karata zbog toga što nije bio u stanju da pleše kao svi ostali.

„Šta misliš o njemu, Viki?“ Primitila sam kako ga gospođica Pilkington i druge dame prosto gutaju pogledom. Ništa ne može tako da otvori apetit, kao dobro parče mesa“, zadirivala ju je Anabela.

„Kakvo grozno poređenje“, rekla je Viktorija kroz smeh. „Pitam se da li Stounval zna da je meta radoznalih, ženskih pogleda?“

„Ne znam. Ono u šta sam jedino sigurna jeste to da si ti jedina koju večeras posmatra. To su svi večeras mogli da primete.“

„Pretpostavljam da samo želi moje bogatstvo“, rekla je Viktorija.

„Zar ti, Viktorija, zaista misliš da svaki muškarac koji ti pride od tebe želi samo tvoje nasledstvo? Po tom pitanju si neverovatno tvrdo-glava. Zar ti je toliko nemoguće da shvatiš da bi se neki udvarać mogao zainteresovati za tebe, a ne za tvoj novac?“

„Bela, uskoro punim dvadeset pet godina. Obe smo svesne da se muškarci našeg društvenog statusa ne udvaraju ženama mojih godina, ukoliko za to nemaju praktične razloge. Moje bogatstvo je jedan od tih razloga.“

„To što govoriš nije istina.“

„Naravno da je istina. Da budem iskrena, drago mi je što je tako. Bar sam mirnija.“

Anabela je odmahнула glavom. „Ali, zbog čega?“

„Zbog toga što je tako sve mnogo jednostavnije“, rekla je Viktorija i ugledala Stounvala kako se probija kroz gužvu. Zastao je da popriča sa leđi Aterton, domaćicom večeri.

„Ukoliko će ti biti lakše, Berti nije rekao ništa što bi ukazivalo da je Stounval potencijalni lovac na bogatstvo“ rekla je Anabela. „Čak naprotiv, priča se da je stari grof bio ekscentrik koji je pažljivo čuvao svoje bogatstvo do same smrti. Sigurno ga ne bi prepustio svakome. Uostalom, znaš kakav je Berti. Nikada ne bi pozvao nekoga kome ne veruje da nam se pridruži.“

To je istina, pomislila je Viktorija.

Grof Lindvud, iako samo dve godine stariji od svoje sestre, ozbiljno je prihvatio svoju dužnost. Uvek se zaštitnički ponašao prema sestri i uvek je bio ljubazan prema Viktoriji. Nikada je ne bi izložio opasnosti da postane plen nekog drskog lovca na nasleđstvo. Možda je Anabela u pravu, pomislila je Viktorija. Možda ipak malo preteruje oko cele te stvari sa nasleđstvom.

Onda se susrela sa Stounvalovim očima. Iako možda nije bio lovac na njeno bogatstvo, ipak je i dalje bio najopasniji čovek kog je ikada sreća, ako izuzmemo njenog očuha. Viktorija je zadržala dah. Ne, pomislila je. Bez obzira koliko on bio opasan, ne sme ga staviti u istu kategoriju sa brutalnim čovekom koji se oženio njenom majkom. Duboko u sebi je znala da ova dva čoveka nisu od istog soja.

„Dakle, čestitam, moja draga Viktorija. Vidim da si zaokupila pažnju novog grofa od Stounvala. Deluje vrlo interesantno, zar ne?“ trgnuo ju je iz misli glas Izabel Rajkot. Viktorija se usiljeno nasmešila. Uvek je osećala kako ova žena zrači nekom negativnom energijom. Izabel je Viktoriju uvek podsećala na neki egzotični dragi kamen. U ranim tridesetim, i dalje je bila magnet za muškarce. Duge crne kose, porcelanskog tena i svetlih očiju kao kod mačke, podsećala je na lepoticu iz nekih egzotičnih zemalja. Viktorija je potajno zavidela Izabel ne na njenom neobičnom izgledu, već na slobodi koju je imala u svojim godinama. Divila se njenom statusu udovice, zbog kog nije bila meta tolikih lovaca na bogatstvo, kao što je bio slučaj sa njom samom. Leđi

Rajkot bila je slobodna u toj meri da je mogla da ima tajnu vezu s kim god da je htela.

Viktorija nikada nije sreła muškarca s kim bi poželela tajnu aferu, ali bi volela da bude toliko slobodna da uradi tako nešto.

„Dobro veče, leđi Rajkot“, rekla je Viktorija. „Da li ste upoznali grofa?“

Izabel je odmahnula glavom. „Nažalost, i dalje nisam. Nedavno je postao aktivan član našeg udruženja, ali je u kockarskim klubovima odavno poznat.“

„I ja sam tako čula“, rekla je Anabela. „Berti kaže da je odličan igrač.“

„Stvarno?“ upitala je Izabel odmeravajući grofa koji je i dalje razgovarao sa leđi Aterton. „Nije nešto posebno ni zgodan, zar ne? Ipak, postoji nešto u njemu što bi zaintrigiralo svaku ženu.“

Zgodan? Viktorija se slatko nasmejala Izabelinoj primedbi. Bila je u pravu. Stounval uopšte nije bio zgodan muškarac. Oštrih crta lica, nepravilnog nosa, izbačene vilice i srebrnkastosive kose i očiju, odudarao je od svakog mogućeg šablona onoga kako bi lep muškarac trebalo da izgleda. Svako ko bi bacio pogled na Stounvala, ugledao bi jakog, muževnog muškarca a ne nekog nalickanog lepotančića.

„Morate priznati da je odlično obučen“, dodala je Anabela.

„Da“, složila se Izabel. „Ovo odelo mu savršeno pristaje.“

Viktoriji se nije dopadao način na koji je Izabel posmatrala Stounvala. Međutim, nije bilo sumnje da je on jedan od retkih muškaraca koji ume nosi odeću modernog kroja. Njegova snažna ramena, ravan stomak i čvrste butine bili su kao stvoreni za ovakav uzak kroj.

„Možda se na kraju ispostavi da je novi grof veoma zabavan čovek“, rekla je Izabel.

„Možda“, složila se veselo Anabela.

Viktorija se zagledala u visoku, mišićavu figuru koja je stajala pored leđi Aterton. „Ne bih rekla da je zabavan prava reč.“ Pre bih rekla opasan, pomislila je.

Međutim, Viktorija je odjednom bila spremna da pristane na opasnost. Bilo joj je potrebno nešto da skrene misli sa, u poslednje vreme sve više učestalih noćnih mora.“

Grof od Stounvala je možda bio lek za kojim je tragala sve vreme.

* * *

„Dragi Lukase, šta misliš o njoj? Hoće li poslužiti?“ upitala je leđi Aterton napeto.

„Oh, da. Mislim da će poslužiti sasvim dobro, Džesika“, rekao je Lukas dolivajući šampanjac u čašu.

„Znam da je malo stara za udaju.“

„Pa šta? Nisam ni ja mladić“, rekao je suvo.

„Gluposti. Trideset četiri godine su idealno vreme za muškarca da stupi u brak. Edvard je imao trideset tri kada sam se udala za njega.“

„Da, imao je, zar ne?“

Oči Džesike Aterton su se odjednom ispunile tugom. „Lukase, tako mi je žao. Kako neobazrivo od mene. Želim da znaš da mi nije bila namera da te povredim.“

„Preživljuću“, rekao je i konačno ugledao Viktoriju u gužvi. Posmatrao je njenu figuru dok je plesala sa debeljuškastim baronom. Viktorija je, očigledno, uživala u plesu iako njen partner nije bio mlad, privlačan muškarac. Verovatno ovakve muškarce kao što je baron nije doživljavala kao pretnju.

Zažalio je što se nije usudio da je zamoli za ples. Bilo bi interesantno videti da li bi ga na plesnom podijumu pratila onako kao što ga je pratila u partiji karata. Međutim, nije bio siguran koliko bi joj smetao njegov hendikep, pa je zbog toga nije ni pozvao da zaplešu. Nije osetio nikakvu okrutnost kod nje. Iako je bila veoma temperamentna, znao je da mu nikada ne bi uputila uvredu na račun njegovog hendikepa. Verovatno bi mu namerno stala na prste ukoliko bi je iznervirao. Ova misao ga je naterala da se osmehne.

„Naravno, bilo je neumesno od nje što vam se pridružila u sobi za kartanje“, nastavila je leđi Aterton. „Mada, gospođica Hantington je takva. Ona nema problem sa tim da pređe granicu onoga što se smatra pristojnim. Međutim, pod muževljevom kontrolom, njeno ponašanje će se sasvim sigurno popraviti.“

„Zvuči interesantno.“

„Ono što je, takođe interesantno u vezi sa njom jeste to da ima naviku da nosi odeću u svetložutoj boji“, dodala je leđi Aterton.

„Očigledno je da je gospođica Aterton veoma neobična mlada dama. Ali, moram priznati da joj žuta boja odlično stoji. Retko koja žena bi mogla da nosi odeću u toj boji, a da joj pri tom dobro stoji.“

Lukas je pažljivo proučavao Viktorijinu figuru u haljini dubokog struka. Žuta svila kao da je unosila tračak sunca u balsku dvoranu. Jedini problem kod ove haljine bio je njen dubok dekolte. Otkrivao je obrise njenih grudi zbog čega se Lukas jedva suzdržavao da ne uzme ešarpu i omota je oko njenog vrata, prekrivajući tako ceo dekolte. Ovakav postupak uopšte nije bio ni nalik onome što bi Lukas inače uradio, zbog čega se veoma iznenadio.

„Plašim se da je ona jedinstven slučaj. To je, bez sumnje, delo njene tetke. Klio Netšip je sve samo ne obična žena“, rekla je leđi Aterton.

„Ja i ne želim jednostavnu ženu. Ovakve kao što je Viktorija, mnogo su interesantnije za razgovor. Bilo kako bilo, sumnjam da ću u braku imati mnogo dobrih tema za razgovor.“

Džesika je uzdahnula. „Nažalost, ove godine nije veliki izbor naslednica za udaju. Kako god, tu je i gospođica Pilkington. I dalje mislim da bi trebalo da je upoznaš pre nego što doneseš konačnu odluku. Ona je prefinjena mlada dama koja nikada nije napravila nikakav ispad u javnosti. Plašim se da gospođica Hantington nije takva.“

„Zaboravite na gospođicu Pilkington. Ja sam i više nego zadovoljan gospođicom Hantington.“

„Da je samo malo mlađa. Gospođica Pilkington je tek napunila devetnaest godina. Mlađe žene ipak lakše potpadaju pod muževljev uticaj.“

„Veruj mi, Džesika, njene godine mi ne predstavljaju ni najmanji problem.“

„Da li si potpuno siguran u to?“ upitala je leđi Aterton blago ga pogledavši.

„Radije bih oženio nešto stariju devojkicu koja je dovoljno zrela da zna šta želi od života, nego šiparicu koja je tek izašla iz školske klupe. Siguran sam u to da gospođica Hantington vrlo svesna sebe i onoga što želi.“

„To kažeš zbog toga što je i pored toliko bračnih ponuda i dalje neudata? Verovatno si u pravu. Ona je vrlo jasno svima stavila do znanja da joj ne pada na pamet da jednog dana mužu prepusti bogatstvo. Svi lovci na nasledstvo već su odustali od nje.“

Stounval se slatko nasmejao. „To, naravno, ostavlja meni više prostora.“

„Nemoj da me pogrešno razumeš. Ona ima određen broj muškaraca oko sebe. Međutim, sve ih doživljava samo kao prijatelje.“

„Drugim rečima, oni su želeli nešto drugo od nje, ali kada im je pokazala da je ni najmanje ne interesuju njihove bračne ponude, odustali su i prihvatili njeno prijateljstvo.“

„Tako je. Ukoliko na bilo koji način pređu granicu prijateljstva, ona ih otera od sebe. Viktorija je poznata kao ljubazna i šarmantna gospođica, uvek spremna da se dobro zabavi i zapleše sa manje privlačnim muškarcima. Međutim, kada je reč o lovcima na bogatstvo, prema njima zauzima čvrst stav“, rekla je Džesika.

To ga nije ni najmanje iznenadilo. Primetio je da gospođica Hantington vrlo dobro zna kako da manipulise muškarcima. Sam je osetio kako ga je uvukla u neku vrstu zamke, zamke iz koje ne zna kako da se izvuče.“

„Obrazovana je, zar ne?“ upitao je Lukas.

„Da. Neki bi rekli: veoma dobro obrazovana. Priča se da je ledi Netlšip uložila mnogo u obrazovanje svoje nećake, što se može i videti.“

„Šta se dogodilo njenim roditeljima?“

Ledi Aterton je malo oklevala ali je ipak progovorila. „Mrtvi su. Cela porodica je umrla. Veoma tužna priča, ali dragi gospod je taj koji život daje i koji život i uzima.“

„Upravo tako.“

Ledi Aterton ga je nežno pogledala i nastavila sa pričom. „Pa, njen otac je umro još dok je ona bila dete. Njena majka, Kerolajn Hantington, ubrzo se potom preudala. Osamnaest meseci nakon venčanja, poginula je u nesreći na jahanju. Viktorijin očuh, Samjuel Vitlok, preminuo je svega dva meseca nakon smrti svoje žene. Koliko sam razumela, u pitanju je nesrećan slučaj. Samjuel se skotrljao niza stepenice i slomio vrat.“

„Neobičan splet nesrećnih okolnosti. Verujem da je sve to ostavilo dubok trag na njenoj duši.“

Džesika je odmahнула glavom. „Mislim da je gospođica Hantington veoma brzo prebolela očuhovu smrt, što je sve iznenadilo.“

„Veruj mi, Džesika, poslednje što želim jeste žena koja je dugo u stanju da pati za nečim. Život je isuviše kratak da bismo gubili vreme na žaljenje za nečim što se ne može ispraviti. Zar ne misliš tako?“

„Da, ali ljudi moraju naučiti kako da se ophode kada se dogodi neka velika tragedija“, rekla je Džesika povređeno. „Ledi Netlšip je odgajila